

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **F. L.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2018, č. j. KUOK 87452/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 31. 3. 2020, č. j. 72 A 39/2018 - 37,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 31. 3. 2020, č. j. 72 A 39/2018 - 37, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 13. 8. 2018, č. j. KUOK 87452/2018, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta, na náhradě nákladů soudního řízení 14.800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Olomouce (dále jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 17. 4. 2018, č. j. SMOL/075607/2018/OARMV/DPD/Bec, uznal žalobce vinným ze spáchání dvou přestupků.

[2] Přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), se žalobce dopustil z nedbalosti porušením § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu tím, že dne 23. 3. 2017 kolem 23.15 h v Olomouci na ulici Polská, v parkovacím pásu při pravém okraji ve směru jízdy z centra města, jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Alfa Romeo, RZ X, při silniční kontrole na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz.

[3] Přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu se žalobce dopustil úmyslně porušením § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu tím, že dne 24. 3. 2017 kolem 00.20 h na pracovišti chirurgické ambulance Vojenské nemocnice Olomouc, Pasteurova 13, Olomouc, po provedení pozitivního testu pomocí soupravy DrugWipe 5S se přes výzvu policisty odmítl podrobit lékařskému vyšetření s odběrem biologických materiálů (krve a moči) podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda při řízení uvedeného vozidla dne 23. 3. 2017 kolem 23.15 h v Olomouci na ulici Polská nebyl ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem.

[4] Magistrát uložil žalobci za uvedené přestupky pokutu ve výši 30.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 16 měsíců od právní moci rozhodnutí a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[5] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

II. Rozsudek krajského soudu

[6] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, kterou krajský soud neshledal důvodnou a zamítl ji. Soud níže rekapituluje pouze tu část odůvodnění rozsudku krajského soudu, která je relevantní z hlediska kasačního přezkumu.

[7] Krajský soud měl za nedůvodnou námitku nezapočtení zákazu činnosti v délce čtyř měsíců od nabytí právní moci prvního (zrušeného) rozhodnutí o přestupku dne 8. 8. 2017 do jeho zrušení ve správním přezkumném řízení dne 12. 12. 2017. Započtení zákazu činnosti se děje až ve výkonu rozhodnutí, po jeho právní moci (§ 350 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu).

[8] Nedůvodná byla podle soudu též námitka, že sankce je nezákonná a její odůvodnění nepřezkoumatelné. Magistrát vycházel z § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, své úvahy v rozhodnutí podrobně vysvětlil. Soud dal nicméně žalobci za pravdu v tom, že v řízení o přestupku platí, že obviněný má právo hájit se způsobem, který sám uzná za vhodný; způsob jeho obhajoby nemůže být hodnocen v jeho neprospěch. Obdobně nelze neprojevení účinné lítosti tam, kde s tím zákon nepočítá, považovat za okolnost relevantní pro výši sankce. S přihlédnutím k další argumentaci však tato vada neměla podle krajského soudu vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[9] Z rozhodnutí správních orgánů je dle soudu zřejmé, že se při stanovení výše sankce zákonnými hledisky zabývaly a uvedly, ke kterým hlediskům přihlédly a jaký měla vliv na výši uložené sankce. Správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že žalobce spáchal přestupek formou nepřímého úmyslu, protože odmítl odběr biologického materiálu po poučení o následcích a policisté uvedli, že z něj byl cítit silný zápach marihuany, kterou žalobce musel požit těsně před jízdou nebo během ní. Druhý přestupek žalobce spáchal z nedbalosti a šlo o méně závažné porušení zákona. Jako polehčující okolnost správní orgán I. stupně zohlednil to, že přestupky neměly za následek materiální škody a nedošlo k přímému ohrožení života a zdraví žalobce a dalších osob. Podle magistrátu charakter místa a času nebyl podstatný, neboť nehraje roli, kdy a kde se řidič odmítne podrobit lékařskému vyšetření a kdy a kde nepředloží řidičský průkaz. K osobě pachatele magistrát uvedl, že ho posuzoval podle evidenční karty řidiče a podle toho odůvodnil celkovou výši sankce. Žalobce se v posledním roce nedopustil žádného přestupku, který se eviduje v kartě řidiče. Žalobce se v posledních třech letech dopustil tří méně závažných přestupků v dopravě. Uloženou sankci magistrát „shledal za přiměřenou závažnosti spáchaných přestupků“ s tím, „že splní svůj výchovný účel jak z hlediska individuální, tak i generální prevence“ a sankci magistrát „považoval za odůvodněnou, přiměřenou a v plné míře respektující § 12 zákona o přestupcích, v souladu se zásadami správního trestání“ a takovou, aby „u žalobce do budoucna zajistila stav, kdy se obdobného jednání vyvaruje“. Krajský soud považoval postup magistrátu při uložení sankce jako mírný, ve prospěch žalobce.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[10] Žalobce (stěžovatel) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Navrhuje zrušení rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Ve vztahu k námitce započtení zákazu činnosti je rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Stěžovatel předložil podrobnou argumentaci, proč by měl výrok rozhodnutí obsahovat údaj o započtení vykonaného zákazu činnosti. Poukaz krajského soudu na § 350 trestního řádu je nedostačující a navíc nesprávný. Ve věci měly být aplikovány § 47 odst. 3 a § 93 odst. 1 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Z těchto ustanovení plyne, že výrok musí obsahovat údaj o započtení již vykonaného zákazu činnosti. Stěžovatel na základě nesprávně vyznačené doložky právní moci na prvním (v přezkumném řízení následně zrušeném) rozhodnutí o přestupku vykonal již 4 měsíce z uloženého zákazu činnosti.

[12] Rozsudek je podle stěžovatele nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů též ve vztahu k námitkám odůvodnění výše sankce. Krajský soud se s většinou žalobních námitek nevypořádal. Právní názor, podle kterého správní orgán nemusí při ukládání sankce zohlednit všechna zákonná kritéria, není správný. Krajský soud v rozsudku srozumitelně nevysvětlil, na základě jaké konkrétní argumentace dospěl k závěru, že sankce není nezákonná, přestože byla vyměřena na základě kritérií, které i žalovaný označil za nezákonná (neprojevení lítosti a neúčast na ústním jednání jako přitěžující okolnost). Pokud správní orgán vyměří sankci na základě nepřípustného kritéria, nemůže krajský

soud tuto vadu „zhojit“ tím, že se sám pustí do jakéhosi „do-odůvodňování“ správních rozhodnutí co se týče výměry sankce.

[13] Krajský soud neměl plnit úlohu nalézací, ale toliko přezkumnou. Krajský soud se však místo toho pustil do úvah nad zaviněním žalobce, které jsou v rozporu nebo jdou nad rámec toho, co uvedly správní orgány. Správní orgány dovodily, že stěžovatel jednal v nepřímém úmyslu, co se týče odepření součinnosti k odběru biologického vzorku. Krajský soud místo toho dovodil, že stěžovatel jednal z vědomé nedbalosti. Ve vztahu k údajnému nepředložení řidičského průkazu pak krajský soud taktéž dovodil, že stěžovatel jednal z vědomé nedbalosti, přestože správní orgány zůstaly toliko v rovině závěru, že stěžovatel jednal z nedbalosti, aniž uvedly, zda se jednalo o nedbalost vědomou či nevědomou. Pokud krajský soud dovodil nižší formu zavinění, než správní orgány, tak měl i s ohledem na to posoudit pokutu jako nezákonnou, neboť byla uložena na základě nesprávného závěru správních orgánů o zavinění.

[14] Stěžovatel a jeho advokát nesouhlasí se zveřejněním svých osobních údajů na webových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ve vztahu k nezapočtení vykonaného zákazu činnosti uvedl, že rozhodnutím magistrátu o přestupku ze dne 8. 8. 2017 (které bylo posléze zrušeno v rámci přezkumného řízení) stěžovatel pozbyl řidičské oprávnění dne 29. 8. 2017 a byl povinen odevzdat řidičský průkaz dle § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu. Stěžovatel ovšem tuto svou povinnost nesplnil, protože proti rozhodnutí o přestupku ze dne 8. 8. 2017 podal odvolání, a měl tedy za to, že rozhodnutí nenabýlo právní moci a z uvedeného důvodu nebyl ani povinen odevzdat řidičský průkaz. V projednávané věci tak podle žalovaného nedošlo k započtení doby, protože stěžovatel fakticky zákaz činnosti nevykonával.

[16] Krajský soud se podle žalovaného dostatečně vypořádal se všemi žalobními námitkami směřujícími proti odůvodnění uložené sankce správními orgány. Žalovaný v souvislosti s přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu poznamenal, že jde o ohrožovací delikt, u kterého je irrelevantní, zda se ho přestupce dopustil ve dne nebo v noci, neboť užití návykových látek ovlivňuje a mění normální funkce mozku a všechny tělesné funkce. V provedeném dokazování dále nemá oporu tvrzení stěžovatele, že nebyl pod vlivem návykové látky. Pokud jde o stěžovatelem uváděné „značné průtahy v řízení“, ty způsobil zejména stěžovatel svými obstrukčními praktikami. Správní orgány dále dostatečně hodnotily osobu pachatele, který se opakovaně dopouštěl protiprávního jednání. Magistrát měl velmi malé možnosti zabývat se majetkovými poměry obviněného, ani přihlédnutí k nim by však nemohlo odůvodnit snížení uložené sankce po zákonnou mez. Kategorii pachatele blízkého věku mladistvých zákon č. 250/2016 Sb. nezná a nepracuje s ní. Jednotlivé námitky stěžovatele proti závěrům krajského soudu týkajícím se hodnocení odůvodnění sankce správními orgány nejsou dle žalovaného důvodné.

[17] Žalovaný tedy navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Soud konstatuje, že kasační stížnost splňuje všechny formální náležitosti, je přípustná a projednatelná.

[19] Nejprve se soud zabýval námitkou započtení zákazu činnosti [viz níže kap. IV.a)] a poté se věnoval namítané nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti odůvodnění uložené sankce za přestupky [viz níže kap. IV.b)]. Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

IV.a) Započtení zákazu činnosti

[20] Rozsudek krajského soudu není ve vztahu k námitce nezapočtení zákazu činnosti nepřezkoumatelný. Z odůvodnění, byť velmi stručného, jasně vyplývá právní názor krajského soudu na tuto otázku. Soud s poukazem na § 350 trestního řádu uvedl, že započtení zákazu činnosti se děje až v rámci výkonu rozhodnutí po jeho právní moci. Z této úvahy je zřejmé, že podle krajského soudu nebylo nutno, aby výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahoval též rozhodnutí o započtení doby již vykonaného zákazu činnosti do doby zákazu činnosti uložené tímto rozhodnutím.

[21] Uvedený právní názor krajského soudu je však nesprávný.

[22] Podle § 14 odst. 2 zákona o přestupcích (použitého v souzené věci na základě § 112 odst. 3 a 4 zákona o odpovědnosti za přestupky) se do doby zákazu činnosti započítává doba, po kterou pachatel na základě opatření správního orgánu učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem nesměl již tuto činnost vykonávat.

[23] Podle § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

[24] Podle § 350 odst. 1 trestního řádu předseda senátu rozhodne ihned po právní moci rozsudku, jímž byl odsouzenému uložen trest zákazu činnosti, o započtení doby, po kterou bylo odsouzenému před právní mocí rozsudku oprávnění k činnosti, která je předmětem zákazu, v souvislosti s trestným činem odňato podle zvláštních předpisů, nebo na základě opatření státního orgánu nesměl již tuto činnost vykonávat, do doby výkonu uloženého trestu zákazu činnosti. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost.

[25] Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že § 350 trestního řádu, na který poukázal při vypořádání této námítky krajský soud, není v řízení o přestupcích aplikovatelný, a to ani analogicky. Ze shora citovaných ustanovení vyplývá, že případné rozhodnutí o započtení doby do doby zákazu činnosti se děje současně s vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný uznán vinným (srov. § 77 zákona o přestupcích). Zákon o přestupcích ani správní řád přitom nepředpokládají, že by správní orgán po právní moci rozhodnutí o přestupku vydával další rozhodnutí o započtení doby již vykonaného zákazu činnosti, jak je tomu v případě postupu podle § 350 odst. 1 trestního řádu. Rozhodování o

započtení zákazu činnosti se tedy neděje, jak nesprávně uvedl krajský soud, až v rámci výkonu rozhodnutí, ale současně s rozhodnutím o vině a trestu.

[26] Zde soud na okraj poznamenává, že téměř totožnou úpravu započtení vykonaného trestu zákazu činnosti obsahuje i zákon o odpovědnosti za přestupky [§ 93 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 47 odst. 3].

[27] V nyní souzené věci byl stěžovatel nejprve uznán vinným ze shora uvedených přestupků rozhodnutím magistrátu ze dne 8. 8. 2017, které původně nabylo právní moci dne 29. 8. 2017. Tímto rozhodnutím magistrát uložil stěžovateli pokutu 30.000 Kč a současně zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce trvání 16 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Stěžovatel sice proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, žalovaný jej však jako nepřípustné rozhodnutím ze dne 29. 11. 2017 zamítl. Až následně žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 12. 2017 (nabytí právní moci dne 2. 1. 2018) v přezkumném řízení první rozhodnutí magistrátu zrušil a věc mu vrátil. Magistrát následně opětovně ve věci rozhodl tak, že uložil stěžovateli za spáchání dvou přestupků pokutu ve výši 30.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení v délce 16 měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a povinnost uhradit náklady řízení.

[28] Podle § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložen správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, kterým bylo uloženo v trestním řízení přiměřené omezení spočívající ve zdržení se řízení motorových vozidel nebo kterým bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, v průběhu jehož zkušební doby se držitel řidičského oprávnění zavázal zdržet se řízení motorových vozidel.

[29] První rozhodnutí magistrátu ve věci přestupků stěžovatele nabylo právní moci dne 29. 8. 2017, a je tedy zjevné, že stěžovatel od tohoto dne ze zákona pozbyl řidičské oprávnění. Zákaz činnosti pak platil až do té doby, než žalovaný v přezkumném řízení toto rozhodnutí magistrátu zrušil (tj. do 2. 1. 2018, kdy zrušující rozhodnutí nabylo právní moci). Není přitom rozhodné, že stěžovatel nesplnil svou povinnost stanovenou v § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu, tedy neodevzdal svůj řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností. Řidičské oprávnění totiž dle § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu pozbyl bez ohledu na to, zda řidičský průkaz odevzdal, nebo si ho neoprávněně (byť v domnění, že rozhodnutí magistrátu nenabylo právní moci) ponechal. Jestliže tedy magistrát po zrušení svého původního rozhodnutí v přezkumném řízení opětovně rozhodl tak, že za spáchané přestupky opět uložil stěžovateli zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení, měl rovněž zohlednit, že stěžovatel již po určitou dobu (od právní moci původního rozhodnutí magistrátu po právní moc zrušujícího rozhodnutí žalovaného v přezkumném řízení) nemohl tuto činnost vykonávat, a to s ohledem na uložený zákaz činnosti v souvislosti se stejnými přestupky. V souladu s § 77 zákona o přestupcích tak měl do výroku svého rozhodnutí zahrnout rozhodnutí o započtení této doby do doby zákazu činnosti. Pokud tak neučinil, je nutno výrok jeho rozhodnutí považovat za nezákonný.

IV.b) Odůvodnění sankce za přestupky

[30] Ačkoliv výše uvedené důvody vedou samy o sobě ke zrušení napadeného rozsudku i rozhodnutí žalovaného, přistoupil Nejvyšší správní soud dále k přezkoumání kasační stížnosti v mezích dalších uplatněných kasačních námitek. Zrušující důvody se totiž týkají výhradně otázky započtení vykonaného zákazu činnosti a v ostatním je napadený rozsudek plně přezkoumatelný. Přitom platí, že „*krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (podobně též Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti) není oprávněn vyhnout se hodnocení těch skutkových a právních otázek, které, jelikož se jimi orgán či soud, jehož rozhodnutí se přezkoumává, v potřebné míře zabýval, samy o sobě předmětem přezkumu být mohou, poukazem na to, že ve vztahu k jiným skutkovým či právním otázkám, od předchozích oddělitelným, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné... Nejvyšší správní soud podotýká, že zabývat se těmito oddělitelnými otázkami je nutno jen tehdy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci (či lze-li vzhledem k okolnostem rozumně předpokládat, že takový význam mít bude)*“ [srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 74, č. 1566/2008 Sb. NSS]. Nejvyšší správní soud má za to, že níže posouzené otázky, kterými se krajský soud v řízení o žalobě zabýval, mají význam z hlediska dalšího řízení před žalovaným.

[31] Správní orgány se podle stěžovatele nevypořádaly se všemi zákonnými kritérii, která měly brát při ukládání pokuty v potaz. Odůvodnění krajského soudu je v tomto směru nesprávné a nepřezkoumatelné. Této kasační argumentaci Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

[32] Rozsudek krajského soudu je ve vztahu k vypořádání žalobních námitek mířících proti odůvodnění uložené sankce přezkoumatelný. Krajský soud tyto námitky zcela dostatečně vypořádal zejména v bodech 84 až 92 rozsudku. Shrnul odůvodnění správních rozhodnutí v části vztahující se k sankci a následně konstatoval, že se správní orgány zabývaly relevantními zákonnými kritérii pro uložení sankce, rovněž vzaly v potaz příslušné přitěžující a polehčující okolnosti. Je tedy zjevné, v jakém smyslu se podle názoru krajského soudu správní orgány vypořádaly s jednotlivými zákonnými kritérii.

[33] Stěžovateli sice lze přisvědčit, že se krajský soud nezabýval zcela všemi v žalobě tvrzenými okolnostmi, které měly správní orgány dle názoru stěžovatele vzít v úvahu, z odůvodnění rozsudku je však zřejmé, že tyto okolnosti soud nepovažoval pro stanovení sankce za rozhodné. S tímto hodnocením se ostatně Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje. Pro výměru sankce není podstatné, že k protiprávnímu jednání došlo uprostřed noci, neboť závažnost obou přestupků tato skutečnost nijak nezmiňuje. Ve správním řízení bylo prokázáno, že stěžovatel naplnil skutkovou podstatu stanovenou v § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, tj. odmítl se podrobit lékařskému vyšetření za účelem posouzení, zda řídil pod vlivem jiné návykové látky (v kasační stížnosti již ani stěžovatel naplnění příslušné skutkové podstaty nijak nezpochybnil), a za polehčující okolnost tak nelze považovat, že dle závěru lékaře – který však neprovedl požadovaný rozbor biologického materiálu stěžovatele – pod vlivem návykové látky nebyl. Správní orgány dále správně vzaly v potaz, že nepředložení řidičského průkazu je méně závažným porušením zákona, a bylo nadbytečné se při stanovení sankce zabývat tím, že policisté měli možnost si zjistit, zda je stěžovatel držitelem řidičského oprávnění. Polehčující okolností

v tomto případě nejsou ani tvrzené průtahy v řízení, resp. skutečnost, že původní rozhodnutí magistrátu ze dne 8. 8. 2017 bylo později pro nezákonnost zrušeno v přezkumném řízení. S krajským soudem lze souhlasit, že správní orgány při stanovení sankce dostatečně zohlednily osobu pachatele, resp. přihlédly k tomu, že se v posledních třech letech dopustil méně závažných dopravních přestupků. Žalovaný v této souvislosti správně poznamenal, že ani případné nepříznivé majetkové poměry stěžovatele by neopodstatňovaly snížení sankce pod zákonnou sazbu, stejně tak ani věk pachatele nebyl pro stanovení sankce rozhodný.

[34] Ke věcné správnosti úvah krajského soudu, potažmo správních orgánů, uvádí Nejvyšší správní soud následující.

[35] Zákon o přestupcích v § 12 odst. 1 stanoví, že *při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení*. Podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích se za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji postižitelný. *Zákaz činnosti nebo zákaz pobytu lze uložit, jestliže je lze uložit za některý z těchto přestupků*.

[36] V nyní posuzované věci byl nejpřísněji postižitelným přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, za který se podle § 125c odst. 5 písm. a) téhož zákona uloží pokuta od 25.000 do 50.000 Kč, a podle § 125c odst. 6 písm. a) uvedeného zákona zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let.

[37] Krajský soud správně uvedl, že kritéria vyjmenovaná v § 12 odst. 1 o přestupcích (resp. rovněž v § 27 zákona o odpovědnosti za přestupky) jsou demonstrativní, není tedy třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich, jak se domáhá stěžovatel (např. řešení otázky pohnutky pachatele či postižení skutku v disciplinárním řízení za situace, kdy tato okolnost v řízení nevyvstala, nemá své opodstatnění). Účelem § 12 odst. 1 zákona o přestupcích je dát správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná. Správní orgán v této věci nepřekročil zákonné meze správního uvážení a stanovil sankci v přiměřené výši (srov. obdobně rozsudek ze dne 16. 8. 2016, č. j. 6 As 119/2016 - 36). Specifikoval přitom, z jakých hledisek vycházel, a dostatečně zohlednil uvedená zákonná kritéria. Dostál tak rovněž požadavkům stanoveným ve stěžovatelem odkazované judikatuře (viz rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 - 23, či ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 - 28). Výše pokuty (30.000 Kč), uložené za dva přestupky, se nachází ve spodní polovině zákonného rozpětí a lze ji hodnotit spíše jako mírnou. Rovněž uložená doba zákazu činnosti 16 měsíců se nachází ve spodní polovině zákonného rozpětí, ani tu tedy nelze považovat za nepřiměřeně přísnou.

[38] Stěžovateli nelze přisvědčit, že by správní orgány stanovily sankci na základě nepřipustných kritérií. Způsob obrany ve správním řízení či neprojevení lítosti nad svým jednáním sice vskutku nelze považovat za přítěžující okolnost při stanovení výměry sankce, nicméně magistrát tyto skutečnosti spíše pouze konstatoval v souvislosti s hodnocením osoby pachatele, aniž by uvedl konkrétní důsledky, které z nich vyvozuje, a

Nejvyšší správní soud je shodně s krajským soudem přesvědčen, že uvedené skutečnosti neměly na konečné stanovení výměry sankce vliv. Zcela jistě tak nezpůsobily nezákonné vyměření sankce, která byla jinak dostatečně odůvodněna a podložena hodnocením relevantních kritérií. Jinými slovy tak stanovená sankce ob stojí i bez zohlednění uvedených okolností.

[39] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že se krajský soud skutečně poněkud podrobněji než správní orgány zabýval mírou zavinění stěžovatele. Pro posouzení dostatečnosti odůvodnění sankce však bylo podstatné, že správní orgány míru zavinění stěžovatele patřičně zohlednily a vzaly ji v potaz při stanovení výše pokuty a doby zákazu činnosti. V tomto ohledu je tedy závěr krajského soudu správný.

[40] Otázka zveřejňování rozhodnutí správních soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu se nijak nedotýká předmětu tohoto řízení. Soud proto neshledal důvodu se jí v tomto rozhodnutí zabývat.

V. Závěr a náklady řízení

[41] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Protože již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného pro jeho nezákonnost, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i toto ve výroku označené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Takto může soud postupovat i bez návrhu stěžovatele. Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

[42] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení. Ve vztahu k výsledku celého soudního řízení je pak nutno posuzovat procesní úspěšnost účastníků řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení § 120 s. ř. s. má úspěšný účastník právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníku řízení, který úspěch ve věci neměl. Z tohoto pohledu je nutno za úspěšného účastníka považovat stěžovatele; naopak žalovaný měl v řízení zájem na zachování napadeného rozhodnutí.

[43] Co se týče nákladů řízení o žalobě, ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta. Odměna advokáta zahrnuje jeden úkon právní služby spočívající v sepsání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a činí v dané věci 3.100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna advokáta v řízení před krajským soudem tak činí 3.400 Kč. Náklady řízení před krajským soudem tedy celkově představovaly 6.400 Kč.

[44] Náklady řízení o kasační stížnosti spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 5.000 Kč a odměně advokáta, která zahrnuje odměnu za jeden úkon právní služby [sepsání

kasací stížnosti, § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], tj. 1 x 3.100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna advokáta tak představuje 3.400 Kč. Celkově tedy náklady řízení před Nejvyšším správním soudem činí 8.400 Kč.

[45] Žalovaný je proto povinen stěžovateli uhradit náklady řízení o žalobě a kasací stížnosti v celkové výši 14.800 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele Mgr. Václava Voříška, advokáta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu